

Очевидно, само едно отчаяние можеше да доведе Рада до таково безумно упорство. И наистина, тя бѣше жертва на дълбоко отчаяние.

Отъ часа на ужасното спречкване между Огнянова и студента, тя остана, като сломена, като убита, подъ удара на прѣзрѣнието на любовника си. Въ смайванието си, тя не можа тогава да се управи, а послѣ не го видѣ вече. Прочее, Огняновъ и до сега остояше въ ужасното си заблуждение, и съ безпрѣдѣлна умраза и отвращение въ душата къмъ неж... Ако умрѣше въ боя, той щѣше да умре съ проклетия на устата и въ жестоки, нетърпими нравствени терзания. Тая мисль иж привождаше въ ужасъ. Тя нѣмаше ни минута покой. Съвѣстѣта ѝ иж гризѣше, че тя можеше да го успокои, да го разувѣри, а не стори това. Той благороденъ човѣкъ щѣше да умре окаянно, отчаянъ, защото той смъртъ бѣше отишълъ да търси, — той се не боеше отъ смъртъ — и тя бѣше длѣжна, да му иж направи поне по-лека, да умре по-спокоенъ и утѣшенъ отъ мисльта, че умира любимъ и обожаемъ... А може би, и да го истрѣгнѣше отъ ногтетѣ на смъртъта, — той тогава не би иж нарочно дирилъ, — и да го запази за себе и за отечеството... Но той не слѣзе ни единъ пхтъ въ града. Напраздно тя се опитва нѣколко пхти, подъ разни прѣдлози, да иде до окопитѣ и да се види поне на минутата съ него, та било, че си навлѣкла негодуванието на огнения му погледъ: ней упорно се отказваше достѣпъ при укрѣплението... Едничка утѣха ѝ бѣше свижданието съ Стайка, Боримечковата булка, нейна съсѣдка. Боримечката на три пхти бѣ слизалъ въ града съ разни мисии и пхтѣомъ бѣ се отбивалъ при жена си и ѝ съобщилъ нѣщо за Огнянова. Чрѣвъ Стайка, прочее Рада узнаваше, че Огняновъ е живъ и здравъ, че е твърдѣ улисанъ, но нищо повече отъ това. Въ тия шесть дни дълги, като вѣкове, заедно съ мжкитѣ ѝ, нарасваше и любовъта ѝ къмъ Войча, толкова нещастенъ, колкото и